

Посегнахъ, братко, да я уловя, а тя трепна и ми заговори съ човѣшки гласъ. . .

— „Пустни ме, рибарьо, дечица си имамъ, не ми отнемай живота“. . . — и сълзи потекоха отъ очитѣ ѝ. Каквото ми поискашъ—каза тя — ще ти дамъ. Дъното на морето е пълно съ злато, съ скъпоценни камъни и съ бисери. Ако само една жълтица или единъ бисеръ пустнешъ въ морето, хиляди ще ти донеса. . . “

Дожалѣ ми за рибката и я пустнахъ. Тя трепна и се гурна въ морето. А азъ останахъ на брѣга и се замислихъ. . . И така съмъ стоялъ, докато грѣйна

зорницата. Все мислѣхъ и мислѣхъ, отъ кжде мога да взема поне една жълтица или единъ бисеръ.

Но, когато се съзори, и се накахъ да си трѣгна, рибката показа отъ морето златната си главица и ми продума:

— За твоего голѣмо великодушие, безъ да пустнешъ жълтица, ние ти носимъ хиляди. . .

И златната рибка остави на брѣга една жълтичка, която носѣше въ устата си. Следъ нея се заредиха хиляди други рибки, и на брѣга стана цѣлъ купъ злато.

Като се изредиха всичкитѣ рибки, златната рибка се поклони за сбогомъ и ми каза:

— Всѣка нощъ, когато изгрѣе зорницата, чакай тука. Пустни една или нѣколко жълтици и подсвирни. Азъ ще дойда.

Богатиятъ слушалъ чудния разказъ и веднага една страшна мисль го завладѣла. Той се уплашилъ, че неговиятъ братъ ще стане по-богатъ, ще се прочуе, а него всички ще го забравятъ. И съ нетърпение зачакалъ нощта. . .

Когато се мръкнало, той напълнилъ въ торба всичкото си злато, метналъ го на гърба си, взелъ една брадва и се запжтилъ къмъ морето. Съ тихи стѣпки той се приближилъ до унесения въ звездитѣ свой